

теперішньої економічної кризи в Україні є неможливим через суттєвий дефіцит в бюджеті України.

На мою думку, корисним елементом в оздоровленні банківської установи є запозичення одного з елементів санації юридичних осіб з Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» [2], а саме зміна керівника даного підприємства (в нашому випадку – банку), зміна роду діяльності (наприклад, зміна осіб, що обслуговуються даним банком), а також закриття або розпродаж філій даної організації. Таким чином, ці методи змогли би покращити становище банку та відновити його роботоздатність.

Отже, невелика кількість причин виходу банківської установи з ринкової системи держави може призвести до трагічних наслідків. Тому, держава, зі своєї сторони, повинна бути зацікавлена в наданні належної допомоги в «оздоровленні» банку своєї держави, адже банк самостійно не в силах вчинити усі вищезазначені заходи щодо власної реабілітації. Але, на даний момент в Україні така позиція не затверджена.

Список використаної літератури:

1. Про банки і банківську діяльність: Закон України від 07.12.2000 р. № 2121-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 5-6. – Ст. 30.
2. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України від 14 травня 1992 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 31. – Ст. 440.
3. [Електронний ресурс] // Режим доступу // <https://www.epravda.com.ua/news/2017/01/29/619143/>

ПОГОСЯН А. А.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри господарського права і процесу

ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНІ ПОЛОЖЕННЯ ЩОДО УЧАСТІ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У ГОСПОДАРСЬКИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ

На даний час така проблема, як розвиток системи місцевого самоврядування, викликає значний інтерес, оскільки переважна частина життєдіяльності населення протікає в різних муніципальних утвореннях. Місцеве самоврядування має забезпечувати захист інтересів громадян на відносно невеликій території: реалізовувати різні потреби громадян у праці, забезпеченні соціальними благами різного роду, надавати освітні, медичні послуги, створювати сприятливі умови для

малого і середнього бізнесу, а також забезпечувати охорону навколишнього середовища, охорону громадського порядку і таке інше.

Актуальність дослідження полягає у тому, що на сьогоднішній день виконавча влада в Україні зосереджує нашу увагу на процесах децентралізації, передачі повноважень на місця, збільшення податкових надходжень у місцеві бюджети, щоби територіальні громади могли самі себе забезпечувати, вчасно вирішували важливі питання життєдіяльності громади, були самодостатніми і були активними учасниками господарських правовідносин, мали всю необхідну медико-оздоровчу, освітню, економічну інфраструктуру.

Об'єкт дослідження — місцеве самоврядування в Україні.

Предмет дослідження — місцеве самоврядування як учасник господарських правовідносин.

Мета даного дослідження: визначення правової природи органів місцевого самоврядування як учасника господарських правовідносин.

Однією із загальновизнаних ознак сучасної демократичної держави є наявність у ній повноцінного місцевого самоврядування. Саме тому, стаття друга Європейської хартії місцевого самоврядування зазначає, що принцип місцевого самоврядування повинен бути визнаним в національному законодавстві країни і за можливості — в її конституції [1, ст. 2].

Місьцеве самоврядування виступає як окремий спосіб здійснення народом належної йому влади, як форма народовладдя, що впливає із ст. 5 Конституції України, а згідно статті 7, в Україні визнається і гарантується місцеве самоврядування [2]. Місьцеве самоврядування є однією з підвалин сучасної демократичної системи управління, вагомим засобом оптимізації державного управління, забезпечуючи можливість самостійного функціонування, без втручання органів державної влади, спираючись на самоорганізацію і самофінансування.

Однією з теорій місцевого самоврядування є господарська теорія, прихильники якої намагалися змістити акценти проблеми організації місцевого життя в основному до господарських справ. Вони говорили, що політичні справи повинні бути у віданні держави, а справи господарські (майнові) мають належати громаді. Громада сама управляє своїм майном і через майнові (господарські) відносини самоорганізовується.

Відповідно до ст. 2 Господарського кодексу України (далі — ГКУ), учасниками відносин у сфері господарювання є суб'єкти господарювання, споживачі, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, наділені господарською компетенцією, а також громадяни, громадські та інші організації, які виступають засновниками суб'єктів господарювання чи здійснюють щодо них організаційно-господарські повноваження на основі відносин власності [3].

Держава, органи державної влади та органи місцевого самоврядування є учасниками відносин у сфері господарювання, але не є суб'єктами господарювання. Аналіз ГКУ уможлиблює припущення, що господарською

компетенцією органи державної влади та органи місцевого самоврядування наділяються не завжди, а тільки в певних випадках.

Місцеве самоврядування нерідко представляють як «публічну корпорацію», в якій населення муніципального утворення розглядається як свого роду корпоративний власник [4, с. 33], а «виплати дивідендів по акціях» виробляються у вигляді суспільно значущих товарів і послуг» [5, с. 15].

Як суб'єкт господарської діяльності, що володіє певною власністю, будь-який орган місцевого самоврядування спочатку наділений всіма базовими ознаками підприємницької структури [6, с. 44] і тому має повне право вступати в економічні взаємини з будь-якими іншими господарюючими суб'єктами — підприємствами, установами, організаціями, як знаходяться, так і не перебувають у муніципальній власності.

Аналіз господарської діяльності органів місцевого самоврядування дозволяє зробити висновки, що муніципальні органи виступають як механізм акумуляції коштів територіальної громади, систематично, на власний ризик складають чисельні договори щодо оренди та концесії об'єктів комунальної власності, договори у сфері громадських пасажирських перевезень та інші, пов'язані з використанням об'єктів комунального майна, укладаються на засадах рівності сторін, на конкурсній основі та на конкурентних засадах.

Тобто, в цілому органи місцевого самоврядування за змістом своєї діяльності є активними учасниками господарських відносин.

Список використаної літератури:

1. Європейська хартія місцевого самоврядування // Офіційний вісник України. — 2015. — № 24.
2. Конституція України// Офіційний вісник України. — 2010. — № 72/1.
3. Господарський кодекс України [Електронний ресурс] : від 16.01.2003 № 436-4. — Режим доступу: <http://www.zakon2.rada.gov.ua>
4. Муниципальное управление: социальноэкономическое развитие города / А. Н. Алисов, А. Л. Гапоненко, С. Б. Мельников, В. А. Николаев. — М. : Логос, 2002. — 64 с.
5. Воронин, А. Г. Муниципальное хозяйствование и управление: проблемы теории и практики / М., 2002. — С. 41-42.
6. Шумянкova, Н. В. Муниципальное управление / Н. В. Шумянкova. — М. : Экзамен. — 2004. — 640 с.